
regel, maar verklaarbaar zoowel uit MOZES' ijver voor de geschondene eer van JEHOVAH als uit de omstandigheden, welke vorderden, dat ter herstelling van orde en tucht, zonder welke Israël tegen vijanden, die het mochten aantasten, niet opgewassen kon wezen, een heilzame schrik werd teweeggebracht. (p. 214)

Met gevoel voor dramatiek beschrijft Loeff het lot van de Baälpropheten na hun echec op de Karmel:

Grijpt de Baälpriesters! gebiedt hij [Elia] met forsche stem en vonkelenden blik. Dat niemand hunner ontkome!... Zij worden gevat, en den berg afgesleept naar de beek Kison, welker water straks, rood van bloed, hunne lijken in de Middellandsche Zee voert en verdwijnen doet. Tot den laatsten man worden zij gedood. Geen enkele stem verheft zich ondertusschen ten hunnen gunste, zelfs die van ACHAB niet. Hij zou trouwens de uitvoering van het vonnis niet hebben kunnen verhinderen, al had hij het ook gewild. Ontroerd is de koning van alles getuige geweest. (pp. 455-456)

'Onzedelijke' bijbelverhalen gezien door een 'onorthodoxe' bril
Tot slot laat ik twee 'onorthodoxe' hervoertellers aan het woord. Als eerste de schrijfster Agatha, pseudoniem van Reinoudina de Goeje (1833-1893), wier hervoertelling gekenmerkt wordt door een losse, vrije omgang met de bijbelverhalen; als tweede de vrijzinnig-protestantse predikant Abraham Johannes Oort (1838-1917). Zijn omgang met de bijbelverhalen is verre van 'los' – hij neemt de bijbeltekst zeer serieus –, maar bij gelegenheid stelt hij zich vrij op ten aanzien van het gewicht van de Bijbel.

Over Noachs dronkenschap en de gevolgen ervan rept Agatha met geen woord. Wel verhaalt zij over Noach als wijngaardenier (Gen. 9:20). Zij schildert hem af als de 'uitvinder' van de wijn:

(...) en bespeurend dat de druiven zooveel sap gaven, toen ze goed rijp waren, kwam hij [Noach] op het denkbeeld ze uit te persen, en van dat vocht een drank te bereiden.

En deze drank is dezelfde, welke nog steeds zoo gaarne gedronken wordt, namelijk de wijn. (p. 18)

Abraham ontbreekt uiteraard niet in haar hervoertelling, maar zij bespaart hem de rol van leugenaar en schavuit. Lot figureert in haar hervoertelling niet als de man die het ideaal van de gastvrijheid hooghoudt en evenmin als het 'slachtoffer' van zijn dochters, maar slechts als de man die zijn vrouw verliest ten gevolge van